10/02/2019

ΣΙΒΗΡΙΑ 1937: Μία αρκούδα έγινε η κουβέρτα ενός εξορίστου ιερέως

/ Νέοι και Εκκλησία

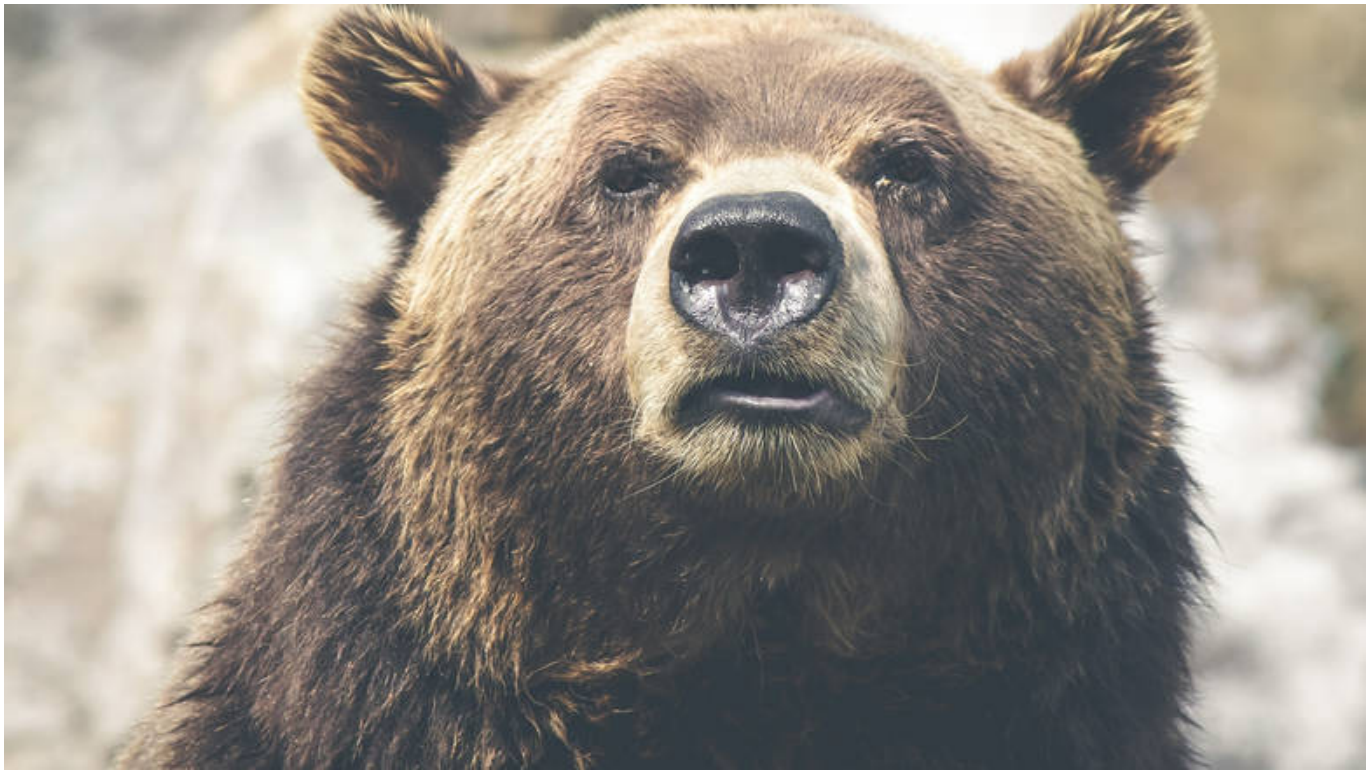

Η προφορική παράδοση της Εκκλησίας, από τα πρώτα χριστιανικά χρόνια μέχρι τις ημέρες μας, διέσωσε περιγραφές διαφόρων γεγονότων και περιστατικών, βιώματα χριστιανών, που ενισχύουν την πίστη και δίνουν ελπίδα.

Φεβρουάριος 1937. Βράδυ, με θερμοκρασία 40-45 °C υπό το μηδέν. Ένα τραίνο κινείται με μεγάλη ταχύτητα ανάμεσα στα δάση, κατάλευκα από το πυκνό χιόνι, που πέφτει από το πρωί.

Επιβάτες του ιερείς, μοναχοί και μοναχές, **που κατευθύνονται στα στρατόπεδα συγκέντρωσης** της βόρειας Σιβηρίας.

Ήταν τόση η ταλαιπωρία τους από τα βασανιστήρια και το σφοδρό κρύο, ώστε πολλοί πέθαιναν στο τραίνο. Τότε οι φρουροί που τους συνόδευαν, άνοιγαν την πόρτα τού τραίνου και τούς πετούσαν έξω στο χιόνι, ύψους περίπου 23 μέτρων.

Αυτό επαναλήφθηκε και με ένα νέο ιερέα, ο οποίος κοιμόταν στο πάτωμα. Τον νόμισαν νεκρό, τον άρπαξαν, άνοιξαν την πόρτα και τον πέταξαν έξω. Το τραίνο συνέχισε την πορεία του.

«Έπεσα στο αφράτο χιόνι, θυμόταν αργότερα ο ιερεύς, μισοκοιμισμένος, σαν πούπουλο, ενώ σταμάτησε η χιονόπτωση. Απόλυτη ησυχία. Μόνο οι δυνατοί κτύποι της καρδιάς μου νόμιζες ότι ενοχλούσαν και διέκοπταν την ησυχία. Δεν υπήρχαν δένδρα εκεί κοντά. Το πυκνό δάσος ήταν λίγο μακρύτερα. Δεν αισθανόμουν τόσο πολύ το κρύο. Να 'ταν η φλόγα της αδιάκοπης προσευχής μου στον Κύριο Ιησού Χριστό και την Υπεραγία Θεοτόκο; Τα δάκρυα που μούσκευαν το πρόσωπο και τα χιονισμένα ρούχα μου καθώς κατέβαζαν τον ουρανό στη γη; Ποιος ξέρει;

Και τότε ακούω βαριά βήματα στο χιόνι. Μία τεράστια καφετιά αρκούδα έρχεται από το κοντινό δάσος προς εμένα. Με πλησιάζει, κάνει μια βόλτα γύρω μου και σιγά σιγά ξαπλώνει δίπλα μου. Με προσοχή να μη με συνθλίψει με το τεράστιο βάρος της, απλώνει το πόδι της κάτω από το σώμα μου και με το άλλο με καλύπτει απαλά ώστε να βρεθώ στην αγκαλιά της. Ένιωσα τόση ζεστασιά! Κοιμήθηκα.

Πόσο κράτησε αυτό δεν θυμάμαι. Όταν ξύπνησα, ήταν μέρα πια,˙ δε χιόνιζε. Από κάποια κίνησή μου η αρκούδα κατάλαβε ότι ξύπνησα. Μού έγλειψε το πρόσωπο και όσο πιο απαλά μπορούσε τράβηξε τα πόδια της και σηκώθηκε. Έκανε μια βόλτα γύρω μου και σιγά σιγά κατευθύνθηκε προς το πυκνό δάσος.

Σηκώθηκα. Ένας χείμαρρος δοξολογίας ξεπήδησε από την καρδιά και τα χείλη μου. Το χιόνι, το κρύο, τα δάση, ο ουρανός, η ζέστη, τα ζώα, η αρκούδα, όλα μαζί μου μιλούσαν˙ δοξολογούσαν ασταμάτητα τον πιο στοργικό Πατέρα και την πιο γλυκιά Μάνα της γης !

Ολομόναχος στη Σιβηρία. Κοίταξα τις γραμμές τού τραίνου. Κάποιο χωριό θα είναι κοντά, σκέφθηκα.

Πράγματι, ένα μικρό χωριό φάνηκε σε μικρή απόσταση. Λιγοστά σπίτια. Κτύπησαν μια πόρτα. Μου άνοιξαν. Ξαφνιάστηκαν που με είδαν. Με φιλοξένησαν. Ήταν κρυπτοχριστιανοί. Έμεινα εκεί πολλές ημέρες, μέχρις ότου βρέθηκε η κατάλληλη ευκαιρία και έφυγα. Σώθηκα!».

Θαύμα! Μόνο θαύμα;

Μέριμνα, προστασία! Μόνον ;

Είναι η αλήθεια˙ η επαναλαμβανόμενη αλήθεια. *«Θεός ἐγγίζων ἐγώ εἰμί, λέγει Κύριος, καί οὐχί Θεός πόρρωθεν. εἰκρυβήσεταί τις ἐν κορυφαίοις, καί ἐγώ οὐκ ὄψομαι αὐτόν; μή οὐχί τον οὐρανόν καί τήν γῆν ἐγώ πληρῶ;»*

(᾽Ιερεμ. κγ΄ 23, 24).

Ναταλία Γ. Νικολάου
Μόσχα

από το περιοδικό «Η Δράση μας»
τεύχος Φεβρουαρίου 2019

Εκ του διαδικτυακού ιστοτόπου της Χριστιανικής Φοιτητικής Δράσης xfd.gr